02/03/2024

Άγιος Νικόλαος Πλανάς: Η θεραπεία του παπα-Δημήτρη

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Τώρα θα περιγράψουμε και ένα από τα θαύματά του [του **αγίου παπα-Νικόλα Πλανά**], προς δόξαν του Θεού.

Ένας ιερεύς από τα χωριά του Μαραθώνος -το επώνυμον του οποίου παραλείπω διά λόγους ευνοήτους- επιστρέφων μίαν επίσημον ημέραν το απόγευμα, εις το σπίτι του, καθώς εμπήκε μέσα, άρχισε να τραβά αναστατωμένος με επιμονή τα μανίκια του, για να αφαιρέση κάτι που τον ενοχλούσε.

Τον ρώτησε η παπαδιά του, τι έχει. Και αυτός της είπε, ότι στο δρόμο που ερχότανε, τον έπιασαν κάτι παλιανθρώποι και του φόρεσαν αλυσίδες.

Και να προσπαθή, κατά την αφήγησιν να τραβά τις φανταστικές αλυσίδες!...

Αμέσως τον έφεραν σε μια γνωστή κλινική της πρωτευούσης, και η επιστήμη απεφάνθη, ότι έπαθε δηλητηρίαση του αίματος διότι είχε αδιάκοπον αϋπνίαν. Κάθησε σαράντα ημέρες, βαίνων εις το χειρότερον.

Απεφάσισαν να τον φέρουν στο μικρό και ήσυχο λιμανάκι, εκεί που κατέφευγον όλες οι κυματοδαρμένες από τις φουρτούνες της ζωής ψυχούλες.

Τον έφεραν ένα βράδυ, για να επακολουθήση αγρυπνία υπέρ της υγείας του. Είχε μαζί του για να τον φυλάγουν, μόνον την πρεσβυτέραν του και το παιδί του, ως 19 χρόνων.

Καθώς τον είδε η συνοδεία του παπα-Νικόλα, αποτελουμένη από 5-6 γυναίκες, εφοβήθη πολύ.

Τέλος άρχισε η αγρυπνία. Αυτός να κάνη θόρυβο, να θέλη να ανεβή επάνω εις το στασίδι, και από εκεί να πηδήση έξω από το παράθυρον. Αλλά αυτό είχε κιγκλίδωμα και δεν μπορούσε.

Ήθελε να φύγη από την θέσιν του, να πάη να κτυπήση τις αδελφές που έψαλλαν.

Το παιδί του κρατούσε ένα μικρό σχοινί και με εκείνο τον φοβέριζε. Και η πρεσβυτέρα του, του επεβάλλετο, αλλά της έλεγε ο ασθενής: «θέλω να σκοτώσω τον παπά, θέλω να κάψω εκείνες, εκείνες!» -εννοούσε αυτές που έψαλλαν.

Αφού πέρασαν τα μεσάνυκτα, τους ξεφεύγει και πηγαίνει εις τον χορόν των ψαλτριών που έψαλλαν μαζί με τον παπα-Νικόλα και αρχίζει να ψάλλη ο ασθενής ιερεύς κατανυκτικώτατα το Απολυτίκιον του αγίου Νικολάου, δηλαδή το «Κανόνα πίστεως και εικόνα πραότητος κ.τ.λ.», εις ώραν δι᾽ αυτό ακατάλληλον.

Ο πατήρ είπε στις αδελφές:
«Μη τον διακόπτετε, αφήστε τον να το ψάλη όλο».

Αυτό ήτανε! Γύρισε ήσυχος στη θέση του, και όταν μετ᾽ ολίγον ξημέρωσε, ήσυχος πλέον, εδήλωσε ότι έγινε καλά και ότι θα πάη να κοιμηθή πολύ, επειδή είχε σαράντα ημέρες να κοιμηθή.

Από την αϋπνίαν ήτανε φοβερή η θέα του. Εξωγκωμένα τα μάτια του, κόκκινα πολύ και άγρια.

Επήγε στο σπίτι του και εκοιμήθη τριάντα ώρες. Ξύπνησε υγιέστατος.

Εντός της εβδομάδος από της θεραπείας του, επήγε εις την εκκλησίαν του Προφήτου Ελισσαίου και έψαλε, βοηθών τον γέροντα ως ψάλτης, και μετά

δεκαπέντε ημέρας… συνελειτούργησε με τον παπα-Νικόλα.

Με κόπο οι αδελφές συγκρατούσαν τα δάκρυα, καθώς και ο ιαθείς, επίσης, όταν του φιλούσαν το χέρι του, ως λειτουργού.

Έκτοτε ο ιερεύς αυτός, όταν ήρχετο στας Αθήνας, πρώτα πήγαινε εκεί που λειτουργούσε ο πατήρ Νικόλαος, του έπαιρνε την ευχή και έπειτα πήγαινε για τις δουλειές του.

Η μνήμη του γιορτάζεται στις 2 Μαρτίου.

Απόσπασμα από το βιβλίο που έγραψε η Μοναχή Μάρθα, ο «Παπα-Νικόλας Πλανάς, ο απλοϊκος ποιμήν των απλών προβάτων», των εκδόσεων Αστήρ.

(Επιμέλεια: Στέλιος Κούκος / Πηγή: pemptousia.gr)